

OPINIONS

Nº 134 - any 2021

La tardor a les nostres vides

Meteorològicament, la tardor és l'últim alè de l'estiu i forma part de les quatre estacions, un temps premonitori de què l'hivern ja és a prop. D'altra banda, també existeix musicalment "La tardor". Una partitura que forma part de "Les quatre estacions" compostes pel genial músic italià Antonio Vivaldi.

Quan les escolto, quasi sempre m'imagino l'adient a cada estació i persones ballant els segles XVII i XVIII, en un gran saló amb cortinatges, llums, una gran orquestra i amb vestimentes adequats a l'època; però, al mateix temps, em fan pensar que la vida també està formada per estacions que constitueixen el llibre on hi ha escrits els diferents capítols de les nostres vivències.

El primer capítol és la infantesa, seguida de l'adolescència i la joventut, plena de vida, despreocupacions i amb ganes de menjar-se el món. Una època en què no mancaren somnis dels quals n'érem protagonistes fins que, arribà el moment d'haver d'escollir quin camí emprendre perquè repercutiria en el nostre futur.

Un camí pel qual, al començament, ens sentírem molt satisfets, però que, durant el trajecte, vàrem anar notant cansament. Cansament d'haver de dedicar el nostre dia a dia, a la casa, als pares, a la parella, als fills, als nets, als amics, a la societat, a la feina, a seguir costums inalterables, a rebre indiferències, desagraïments o, inclús, algun maltractament, físic o verbal, que produïren un gran desig d'alliberament i de voler començar de nou.

Però sovint, aquest desig no sempre es pot realitzar. Unes vegades perquè no s'és prou valent/a, altres, per manca d'autonomia econòmica i altres pels fills, per creences religioses o per circumstàncies diverses, se segueix amb somnis i realitats, encisos i desencisos, amors i desamors, gaudint estones i altres plorant, fins que "la tardor" fa acte de presència.

Una "estació" propícia per a corregir errors, buidar la motxilla de pors, de desencisos, de fanatismes religiosos, de... i omplir-la d'esperances, d'il·lusions i a no tancar la porta a qui ens expressa el seu afecte o la seva estima.

L'estima o l'amor, tant se val, es pot presentar en qualsevol edat i condicions i, no s'hauria de deixar de banda perquè té la virtut de revitalitzar el nostre cos i la nostra ànima, fa desitjar els amanyacs de qui l'inspira i és un dels grans motius que ens esperona per a seguir caminant.

Malgrat que, enamorar-se a certa edat no sempre és comprès i indueix a fer crítiques o comentaris despectius, una de les coses bones que té "la tardor", és que les xerrameques i fets amb els quals se'ns involucra, deixen de fer petjada i només serveixen per a fer palès la maldat o el poc senderi de qui les practica.

Sembla que, pel fet de fer-se gran, no es puguin tenir somnis, desitjos i dubtes com un de jove, però... hi són, malgrat les experiències viscudes. Només hi ha la diferència que, a certa edat, s'ha adquirit l'art del fingiment perquè ningú s'adoni de la realitat i, quan s'és jove, s'acostuma a dir el que es pensa i no és habitual emprar aquesta astúcia.

Per altra banda, quan arribes a la tardor, aprens que les teves actuacions, desitjos i secrets, només et pertanyen a tu i que ningú n'ha de fer res, per tant, no cal donar cap mena d'explicació perquè pot ser mal interpretada i, amb dolenteria, mal difosa.

Cloenda

¿Quin és el moment què la tardor arriba a les nostres vides? Òbviament depèn de les circumstàncies i de la personalitat de cadascú, però, quan arriba, tard o d'hora, pot ser bo fer una valoració de com ha estat el que ha quedat enrere.

¿Ha estat bo? ¿Ha estat dolent? ¿Ha estat com volíem o ha transcorregut de manera indiferent? ¿Vam mitificar persones, conceptes, i, de cop i volta, ens va caure la bena dels ulls apareixent una realitat que sempre hi havia sigut, però que no havíem percebut potser per falta de maduresa? ¿Ens ha calgut somiar per anar assumint el dia a dia? ¿Hem passat pàgina al capítol dels desencisos? ¿Hem après que no sempre tenim raó?

Quan arriba "La tardor", és un bon moment per curar ferides que només cicatritzen amb el perdó. Si no hi ha perdó, el ressentiment es pot convertir en odi i, l'odi, és un dels pitjors sentiments perquè tortura l'ànima, bloqueja la ment i no deixen fruit de la vida.

Ara bé, quan hi ha situacions personals, econòmiques i socials complicades que ocasionen moltes llàgrimes per impotència o per altres raons; és bo confiar en algú assenyat perquè ens ajudi a superar-les. Potser no arreglarem res o poca cosa, però, el sol fet de sincerar-nos, pot aportar assossec al nostre esperit.

Positivament, arribant a "la tardor", t'adones que som molt afortunats de poder gaudir d'aigua calenta, d'una temperatura per tota la casa al nostre gust, la nevera plena, un sofà per descansar, un bon llit per a dormir, un cotxe per anar amunt i avall i altres coses en les quals no s'hi havia parat atenció abans d'arribar a aquesta "estació".

També t'adones que assaborir una infusió o un refresc en companyia d'algú amb valors afins a tu, amb qui pots dialogar donant el teu perer sense que ocasioni una disputa, o passar l'estona amb un grup de persones "petant la xerrada" i rient d'acudits dolents, no té preu.

Potser ho fa que a mesura que ens fem grans es té més necessitat de no estar sols, de conversar, de ser escoltats, compresos i... estimats.

A certa edat, mirar enrere, hauria de ser un passatemps agradable i no ocasionar-nos un enyor, un neguit o un remordiment pel que vàrem fer malament, o pel que no vàrem dur a terme per circumstàncies, per mandra, o per... i que, recordar-ho ens dol i ens produeix tristesa.

El passat, passat està. La vida és curta, i quan s'arriba a "la tardor", cal gaudir del present sense deixar de somiar (com quan érem infants), que som els protagonistes de boniques històries.

Maria Mercè Usón